



## Quotidiana Christiani Militis Tessera

Stanyhurst, Guillaume

Coloniæ Agrippinæ, 1682

25. Dies Februarii. Multis laboribus agitur, ut longiori tempore laboremus.  
August. epist. 45.

---

---

**Nutzungsbedingungen**

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55659](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55659)

utilitas quàm Dei voluntas. Longè cumulatius est Dei beneficium, multos potiri cælo, quàm paucos. Cur igitur jam remissius servis Deo, cum plus illi debeas? Imò si inhies tuo lucro, & non gloriæ Dei, non deberes negligentior esse, quia jam nulla obsequia erunt irrita: & quò es melior, in cælis merces tibi erit copiosior. Non esset hoc, si non nisi unicus fuisset salvandus: tunc enim ingentium laborum nullus fuisset fructus, nec majus præmium pro majoribus obsequiis: quæ tunc magis periclitarentur incerta & cassa, etiamsi magna essent, si non forent omnium maxima: imò etsi sanctitate excederes ferè omnes, si unum solum non excederes, perindè esset ac nihil. Nunc securiora, & fructuosiora sunt merita: nunc nulla opera nostra peribunt: nunc omnis labor excipiet remunerationem, juxtà intentionem. Quid si certum esset, nullum hominem damnandum, sed omnes salvandos, non idcirco oporteret te desidem esse in virtutum exercitio; negligentem in Dei obsequio: potius conandum foret, accumulare plura merita, ut posses frui majori gloriâ, Ubi tot te acuunt ad laborandum aculei, cave feriari, fuge otiosi. Tantum quod tibi commissum est negotium, nec ad momentum admittit otium. Hoc ut vites, cum otio expende illud metrum.

*Ona quisquis amat, va, va mihi, postea clamat.*

## 25. DIES FEBRUARII.

Multis laboribus agitur, ut longiori tempore laboremus. *August. epist. 45.*



Cavenda I.  
socordia.

**L**aboras ut magis labores, dum pro Deo, vel fugis laborare, vel negligenter laboras; Eo laborabis diutius, quò remissius. Qui in Dei obsequio torpet, & salutis negotio languet, in grandi est periculo ne pereat, hoc est, æternum laboret. Tepidus enim non se autumat malum, & hinc se existimat securum; & ideò nulla ipsi de profectu in virtute est cura. Et hæc maxima est incuria, & formidanda securitas. Vin' terribile aliquid dicam, ad quod tinniant ambæ tibi aures? Tepidus effusam Dei Misericordiam, & profusam liberalitatem compescit; & ne aperiat manum, quæ replet omne animal benedictione, quasi constringit, ne benedicat: hinc Deus qui in summè malos, est non rarò summè bonus & cumulatè liberalis, ergà tepidum est avarus, illi negat, quod aliis donat. Ad idam quid horribilius; Deus, qui omnibus est dator, upote dator munerum, tepidis data aufert: rapit à pigro, quæ dederat talenta. An non vastum est malum, quod bonitatem non sinit nobis esse bonam? Nonne maledictum, qui tantum habet malè? ò quàm ille non malè dixit: (a) *Maledictus homo, qui facit opus Dei fraudulenter!* An non facit tepidus opus fraudulenter, qui se tot meritis, Deum tantâ gloriâ defraudat?

II. Non pauca sunt mala, quæ habent usum aliquem non malum: Inter omnia mala, socordia Spiritus est malum pessimum, quia ad nihil juvat. Quid pejus quàm peccata gravia? hæc tamen non leve adferunt momentum, ad spiritus emolumentum, & ad

per-

(a) *Jerem. 48. 10.*



perversi conversionem, cum Deus sapientiæ suæ arcano, & inscrutabili Misericordiæ Sacramento elicit ex malis bona: dum se Dei obsequio, serò licet, vel ideò tamen seriùs impendunt: Hinc sæpè mali evadunt boni, imò sapiùs pessimi, fiunt optimi. Languor spiritus, hæc quæ expectari possent, & sperari solent, bona impedit. Tam est hæc desidia nocens, & mala, ut propè se exhibeat minus utilem, & bonam, quàm ipsa pessimorum hominum malitia. Quod est tinea vestibus, ærugo ferro, caries ligno, hoc est desidia temporis: exedit enim, & corrumpit, quo nihil est pretiosius, tempus, dum illud finit præterire sine lucro, imò cum damno. Quin in ipsam est injurius æternitatem, dum efficit, ut in domo æternitatis æternum minus gaudeat; quia minora undè gaudeat merita hic accumulât.

III. Quæri posset, cujus ætas sit temporis, vel diuturnitate prolixior, vel exiguitate contractior? In promptu est responsio. Negligentis hominis vita, licet ad lustra plurima, imò & ætates prorogata, multò est brevior, quàm diligentis, tamen nec ad lustrum vixerit: sic enim in brevi explevit tempora multa, quia collegit merita magna. Unius anni spatium adæquavit multas olympiades, & ideò vicinior est hic, quàm alter Olympo. Tepidus in mundo diu fuit, sed non diu vixit: desidia enim tantundem, æmors est. O te in hisce tam quæstuosis nundinis insanum mercatorem! Quære, si placet, & vide, an reperire possis, mercatorem tam malè mentis sanæ, qui si lucrum unius anni assequi possit, compendio unius diei, illud ex desidia negliget? Minimum temporis otium, maximum pro salute est negotium:



non parvi est momenti, vel minimum ejus momentum, quia est æternitatis sementis. Dum tempus labitur, immensi tibi lucri occasio elabitur, palma tibi in manibus infringitur, gloria æterna imminuitur, gravissimumque pateris, damnum, cum nullum facis cum tempore lucrum. Totus quantus es, Dei & cœlituum, es spectaculum. Infamas gratiam Dei, dum cum gratia torpens, qui debueras esse dignum Deo ac Cœlitibus spectaculum, te facis orco, & Dæmonibus ludibrium. Itaque labora ne sis sine labore assiduò, & tandem assiduitate, labor tibi erit non modò qui est molestus, levis, sed qui diurnus, brevis. Audi monitum Vatis:

*Fac ut nulla tibi sine fructu transeat hora,  
Tunc erit hora brevis, tunc labor ipse levis.*

## 26. DIES FEBRUARII.

Turpis qui alto somno semisomnis jacet, cujus vigilia de medio die incipit, *Seneca ep. 122.*

Socordiaz I.  
mater est  
somnia-  
lentia.

**U**te vitetur spiritus desidia, cavenda est somnolentia. Quid turpius, quàm & tunc, cum clarum manè intrat fenestras, & dum adurtus est dies, languidâ inertia, & sopore teneri. Inter omnes vitæ humanæ miseras nulla major, si peccatum exceperis, quàm somni miseria. Cætera miseriæ vitæ duntaxat affligunt, somnus vitæ penitus aufert: cætera calamitates, cum fœnore sunt homini molestæ: non mediocriter enim ad merita cumulanda conducunt: imò si vis, ad cœlum manuducunt.